

ת"פ 25287/03/16 - מדינת ישראל נגד שמעון ברדה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25287-03-16 מדינת ישראל נ' ברדה
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תמיר אלטיט

המאשימה

נגד

שמעון ברדה
ע"י ב"כ עו"ד שלמה טופז

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם הואשם לפניי בכתב האישום בעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי הוראות סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. על-פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 8.3.16 בשעה 21:09 לערך, בדרך בן-גוריון 73 בבת-ים, ברכבו, החזיק הנאשם סכין שאורך להבה כ-17 ס"מ (בתא הכפפות) וגרזן (מתחת למושב הנוסע) (להלן - הסכין והגרזן, בהתאמה). עוד צוין בעובדות כתב האישום, הגם שהדברים אינם רלוואנטיים ליסודות העבירה בה הואשם הנאשם כאמור, כי במהלך החיפוש ברכבו, אמר הנאשם לשוטרי: "אני ניסיתי לפוצץ את מסגד אל אקצה", "אני בן לאדן שלכם" והוסיף ואמר כי הוא מחבל יהודי.
3. הלכה למעשה לא נתגלעה בין הצדדים מחלוקת אודות עצם עובדת ההחזקה. בתשובת הנאשם לאישום, שניתנה מפי באת-כוחו דאז במסגרת הדיון המקדמי, הודה הנאשם בהחזקת הסכין והגרזן, אלא שהוסיף וטען כי ההחזקה היתה למטרה כשרה. באשר לסכין נטען, כי מדובר בסכין לנוי שהנאשם רכש בשוק הפשפשים באותו הבוקר. באשר לגרזן נטען, כי הנאשם החזיק בגרזן על מנת לכרות עץ אזדרכת בחצר ביתו. גם באמירות שיוחסו לו בעובדות כתב האישום הודה הנאשם, אלא שהוסיף וטען - כאמור, מפי באת-כוחו - כי מדובר באמירות שנאמרו בבדיחות הדעת (ר' בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 11 ואילך).
4. הנה כי כן, המחלוקת העובדתית בין הצדדים הסתברה כמצומצמת למדי, כבר בתחילת הדרך. למרות זאת, הדיון לפניי התמשך מאוד בשל התנהלות הנאשם, בין השאר כלפי באת-כוחו, באופן שהיא

לא יכלה להמשיך בייצוג הנאשם והייצוג הוחלף (ר' בפרוטוקול, עמ' 30-31). בנוסף, במהלך הדיון התעוררו שאלות באשר למצבו הנפשי של הנאשם, אך הנאשם סרב לבדיקה פסיכיאטרית ועל כן נדחתה בקשת המאשימה לעריכת בדיקה כזו לנאשם (ר' שם וכן בעמ' 3 שורה 9).

5. בהקשר אחרון זה יוטעם כי לא הובאו לפניי נתונים וראיות המבססים חשש של ממש לחוסר כשירות נפשית של הנאשם, בהליך דנא, הגם שהנאשם התבטא לעיתים באופן מוזר. כך, הנאשם טען במהלך עדותו כי דעתו בעת החיפוש היתה מוסחת, משום שהיה שקוע בשיחה טלפונית עם עו"ד אודות עסקת נדל"ן בהיקף של 300 מיליון ₪ (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 10 ואילך). זאת, הגם שבמקום אחר טען הנאשם להיעדר אמצעים באופן שהתקשה בשכירת שירותי עו"ד (שם, עמ' 26 שורה 11).

6. בנוסף, הנאשם חזר והלין בדבריו על כך שבמהלך החיפוש ברכבו נעלמו לו מזומנים בסכומי עתק, הגם שתלונה זו של הנאשם נגד המשטרה אינה יכולה להידון כחלק מההליך לפניי. יוער, בעניין זה, כי לא לגמרי ברור היקף הגניבה הנטענת, שכן במקום אחד ציין הנאשם סך של 545,000 ₪ אך במקום אחר נקב בסך של 100,000 ₪ (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 3 ואילך לעומת עמ' 26 שורה 5 ואילך). על רקע כל אלה נעשו ניסיונות הידברות בין הצדדים, שלמרבה הצער לא צלחו (ר' במיוחד שם, עמ' 49-50).

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו החוקר שגבה את הודעת הנאשם, רס"ב שי טננבאום, וכן הסייר שעצר את הנאשם בשטח, רס"ר אריק צבי. בנוסף הוגשו מספר מוצגים: הודעת הנאשם מיום האירוע (8.3.16; ת/1); דו"ח הפעולה מיום האירוע (ת/2); דו"ח המעצר (ת/3); דו"ח מז"פ ותצלומי הסכין והגרזן שנתפסו (ת/4); וכן העתק קבלת הרכישה של הגרזן, מיום 1.12.15, בצירוף הודעת בעל העסק ממנו נרכש הגרזן (ר' ת/5 ות/5א).

(1) עיקר עדות הסייר רס"ר אריק צבי:

8. בדו"ח הפעולה של הסייר מיום האירוע (8.3.16), צוין כי הסייר הגיע לזירה בשעה 21:11, ופרטי הטיפול באירוע תוארו כלהלן:

במהלך סיור שגרתי על טיילת בת-ים... איתרנו אדם אשר יושב ברכב מסוג מאזדה אפור... ישב לבדו ונראה מעשן דבר מה. כאשר התקרבנו אליו זרק את אותה הסיגריה על רצפת הרכב לבין רגליו ונראה דורך עליה בצורה עצבנית. כאשר התקרבתי עוד יותר אל עבר החשוד הרחתי ריח חריף מאוד של חומר החשוד כסם מסוכן מסוג גראס. ריח חריף מאוד שניתן להריחו בקלות. שאלתי את החשוד מה עושה במקום וזה ענה כי הוא מדבר עם עורך דינו בקשר לעסק נדל"ן שבה הוא משתתף... הור[י]תי לאחרון לצאת מהרכב והבחנתי כי בין רגליו על רצפת הרכב במושב הנהג ג'וינט מרוסק עם שרידים של גראס מפוזרים בצורה שלא ניתן לתפוס. המשכתי בחיפוש ברכב אך לא נתפסו סמים אך בתא הכפפות נתפסה סכין גדולה בצבע כסף עם נרתיק ללהב ומתחת למושב הנוסע נתפס גרזן עם ידית עץ בצבע שחור וחום... החשוד אמר לי במהלך החיפוש, תעזוב אותי אני רוצה להשתקם, תלכו לתפוס את המחבלים שעשו היום פיגוע. אני ניסיתי לפוצץ את מסגד אל אקצה והמשיך להגיד כי הוא "מחבל יהודי" ו"אני בן לאדן שלכם".

שאלתי אותו מה עושה עם גרזן וסכין וזה ענה כי את הגרזן קנה בכדי להוריד עץ שנפל בביתו ואת הסכין רצה לתלות בביתו... יש לציין כי יחד איתו היה תיק ובתוכו סכום גדול של כסף בדולרים וכסף ישראלי. כל החיפוש נעשה בנוכחותו... (ר' בדו"ח הפעולה ת/2 וכן בדו"ח המעצר

ת/3).

9. בעדותו לפני נתבקש הסייר להגיב לטענת הנאשם שלפיה הדברים שאמר היו בגדר בדיחה -

כאשר יש להעיר שטענה זו הועלתה על-ידי הנאשם כבר במהלך חקירתו במשטרה - והשיב: "ממה שזכור לי הוא היה די רציני ודי עצבני" (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 19). בחקירתו הנגדית סיפר הסייר כי בסיור היה עמו פקח, שאת פרטיו לא ציין בדו"ח הפעולה, אך טען כי הוא זוכר את האירוע "מצוין" וחזר על פרטיו (שם, עמ' 11 שורה 28 ואילך).

10. הסייר העיד כי כשהתקרב לרכב הריח ריח גראס, אותו הוא מכיר מעבודתו במשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 29; וכן שם, עמ' 14 שורה 4). לכן, ולאחר שהבחין בשרידי סיגריה בין רגליו של הנאשם, התעורר חשדו כי יש סמים ברכב ועל כן ערך חיפוש, שבמהלכו מצא את הסכין בתא הכפפות ואת הגרזן מתחת למושב הנוסע שלצד הנהג (שם, עמ' 15 שורה 5 ואילך). הסכין היתה סגורה בנדן והגרזן בפלסטיק. לשאלת ב"כ הנאשם ענה הסייר כי אינו זוכר חפצים נוספים ברכב, לרבות כלי עבודה שונים (ר' שם, עמ' 16 שורה 7).

11. הסייר נשאל לפשר התבטאויותיו של הנאשם אודות כך שהוא "מחבל יהודי" וכו', והשיב:

הוא (הנאשם - ש.א.) התעצבן לאור החיפוש. לאחר תפיסת המוצגים הוא הבין לאן זה הולך. הוא הבין שהוא הולך להיעצר בנוגע למוצגים, התעצבן והוא ביקש שנעזוב אותו לנפשו ושהוא רוצה להשתקם, הוא סיפר את כל סיפור חייו. הוא אמר לי "אני המחבל היהודי, אני בן לאדן היהודי"... (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 11 ואילך).

(2) עיקר עדות החוקר רס"ב שי טננבאום:

12. החוקר טננבאום הוא שגבה את הודעת הנאשם, עוד ביום האירוע (8.3.16), החל בשעה 22:38. בהודעה מצוין כי הנאשם אמר שאינו מעוניין בעורך-דין ובתגובה לחשדות נגדו השיב:

זה סכין שקניתי בשוק הפשפשים היום כדי לשים את זה ליופי. את הגרזן קניתי [מ] מערוסי ברחוב ההסתדרות, נפל לי גזע בחצר ואני רציתי להשתמש בגרזן על מנת להוציא את העץ לרחוב ביום שלישי (ר' בהודעה ת/1, שורה 2 ואילך).

13. בהמשך הדברים נשאל הנאשם מדוע אמר לשוטרים מה שאמר והשיב כי בעבר ישב בכלא ואמר את הדברים "בבדיחותא. אמרתי שבמקום לעצור מחבלים עוצרים אותי" (ת/1, שורה 14). הנאשם נשאל אם התכוון לפגוע בערבים באמצעות הסכין והגרזן והשיב: "חס ושלום זה שטות... מנסים ל[ט]פול עליי ועושים פרשנויות שווא ומנסים לתת לזה גוון של פגיעה בערבים" (ת/1, שורה 18).

14. בעדותו לפני ציין החוקר טננבאום כי הנאשם היה "מאוד חסר מנוחה, מאוד נסער" והוסיף ושיער כי אולי הדבר קשור לכך שבאותו יום היה פיגוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 25 ואילך). בחקירה הנגדית אישר החוקר כי לא רשם בהודעה שהנאשם היה נסער, אך הוסיף וטען שהוא זוכר את הדברים (שם, עמ' 7 שורה 8). החוקר סיפר כי לא ביקש לבדוק את טענות הנאשם באשר לסכין ולגרזן משום

ש"זה היה נראה לי שזה ניסיון להמציא דברים" (שם, עמ' 9 שורה 2 ואילך), אך בד בבד אישר, בהגנותו, כי ייתכן שבאותו שלב היה "נעול".

(3) עיקר מוצגי התביעה הנוספים:

15. כאמור, בנוסף למתואר לעיל הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים נוספים, ובהם הסכין והגרזן ותמונותיהם (ת/4). כעולה מהתמונות, לסכין ישנה ידית אחיזה עם דמות דרקון (או יצור דומה) וכן נדן מעוט.ר.

16. כמו כן הוגשה הודעתו של מר דוד מוסרי (מיום 11.3.16, סומנה ת/5), הבעלים של חנות כלי עבודה ברחוב ההסתדרות בחולון, אשר זיהה את הגרזן כגרזן שנרכש אצלו. כאמור בהודעתו, מר מוסרי מצא ברישומיו כי הגרזן נרכש ביום 1.12.15 על-ידי לקוח בשם "שמעון בר". מהעתק הקבלה שהוציא מר מוסרי עולה כי הגרזן נרכש יחד עם כלי עבודה נוספים, ובהם מסוריות לעץ, מברג ומקדחים (ר') העתק קבלת הרכישה ת/5א).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

17. מטעם ההגנה העידו הנאשם ושלושה עדי ההגנה נוספים: מר יעקב ברקוביץ, גב' זינה קשי ומר אשר פתאל.

(1) עיקר עדות הנאשם:

18. בחקירתו הראשית הרחיב הנאשם בתיאור האירוע, תוך שהדגיש כי השוטרים טפלו עליו אשמות שווא על מנת לחפות על גניבת הכסף שהיה בתיקו. הנאשם ציין כי בעבר, בהיותו צעיר, תמימותו נוצלה ועל כן הוא הסתבך והגיע למאסר ממושך בכלא, אך הוסיף וטען שמאז הוא לא פגע באיש, יהודי או ערבי, ואין לו כל רצון לעשות כן.

19. הנאשם סיפר, כפי שאוזכר גם בתחילת הכרעת הדין, כי בעת האירוע הוא שוחח עם עורך-דין אודות עסקת נדל"ן ענקית. הנאשם הכחיש כי עישן ג'וינט וטען כי שוטרים נטפלו אליו ללא כל סיבה. עוד סיפר הנאשם, כי הוא היה "עם הפנים לים" ועל כן כלל לא ראה את הסייר עד שהלה פנה אליו (ר' בפרוטוקול, עמ' 18). במהלך עדותו פרץ הנאשם בבכי תוך שאמר "אני חושב שמה שהגרמנים עשו ליהודים זה כאפס לעומת הפגיעה בנשמה שלי" (שם, עמ' 19 שורה 15).

20. לגופו של עניין - דהיינו באשר לסכין ולגרזן - הודה הנאשם, שוב ומפורשות, כי הם נתפסו ברכבו (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 12). בהתייחס לגרזן הסביר הנאשם:

הגרזן נרכשה הרבה חודשים לפני כן על-ידי הרב שהוא חבר שלי והוא ניסה לשקם ולטפל בביתי, נפל שם עץ מהרוחות, אזדרכת אם אני לא טועה... הרב הפציר בי לקנות כל מיני כלים, כלי סיליקון, לעשות כל מיני שיפוצים בבית (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 13 ואילך).

21. הנאשם הוסיף וסיפר כי לאחר תחילת השיפוצים:

ת. כל הדברים שלי היו ברכב, הבגדים שלי, הניירת שלי, הבית שלי היה חצי

האוטו חצי בבית. הבית לא כל-כך כביכול משופץ אז היו לי הרבה דברים שהייתי שם באוטו, קולבים. אני בעניין הזה בכלל לא עסקתי מעולם. לא ידעתי אם זה (הגרזן - ש.א.) נשאר, לא נשאר, לא ידעתי שזה בכלל נשאר. לא עניין אותי בכלל. הרב התחיל לתקן ואז אבא שלו חלה והוא עזב והלך לטפל באבא שלו פרק זמן ואז קרה המעצר הזה. הסכין הזאת קניתי אותה באותו היום בשוק הפשפשים.

ש. לגבי הגרזן, למה לא אמרת לשוטרים לגבי הרב? לגבי השיפוצים?

ת. לא יכולתי להיכנס לזה בכלל. לא שאלו אותי באותו זמן. גם כל החקירה שלי לא אמרו לי לתת מה שאני רוצה. הוא לא הראה לי לתת מה הוא כתב בכלל הבחור הישר והחמוד הזה. הוא לא נתן לי להוסיף דברים, הוא אמר לי שזה כבר היה מאוחר מדי, זה היה 2:00 בלילה, לא יודע, 23:00, הוא היה ממש מושפע מהדיבור של השוטרים שגנבו לי את הכסף ועשו עליי עלילת שווא שאני הולך לפגוע... (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 28 ואילך).

22. בהמשך תיאר הנאשם כי הסכין מצאה חן בעיניו בשל צורתה ועל כן רכש אותה על מנת להציבה כחפץ נוי בסלון ביתו (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 20 ואילך). גם בחקירה הנגדית עמד הנאשם על גרסתו הן בהתייחס לגרזן, הן בהתייחס לסכין והן באשר לטרוניותיו אודות כספים שנגנבו ממנו. הוטח בנאשם כי חרף טענותיו נגד השוטרים הוא לא הגיש תלונה נגדם, אך הנאשם טען שניסה להגיש תלונה אלא שנחסם בטענות בירוקרטיות (שם, עמ' 26 שורה 9 ואילך).

(2) עיקר עדויות עדי ההגנה הנוספים:

23. שמיעת ראיות המאשימה ועדות הנאשם הסתיימה במועד דיון אחד, אך הנאשם ביקש להעיד עדי הגנה ובשל כך נקבע מועד דיון נוסף. בין לבין הוחלף ייצוג הנאשם ונוכח קשיים בזימון עדי ההגנה נגרמו מספר דחיות.

24. מר ברקוביץ סיפר בעדותו כי הוא עוסק כיום בלימוד תורה ונחשב על ידי הנאשם כרבו (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 25 ואילך). מר ברקוביץ מסר כי בעבר עבד כקבלן ומשנפטר אביו של הנאשם הוא הציע לנאשם לסייע לו בשיפוץ הבית. לדבריו, הוא זה שרכש את הגרזן בעבור הנאשם, לצורך השיפוצים האמורים (שם, עמ' 35).

מר ברקוביץ נשאל מדוע הגרזן נשאר זמן כה רב ברכבו של הנאשם (כזכור, הגרזן נרכש ביום 1.12.15) והשיב: **"האוטו היה בית שני של שמעון. באוטו אפשר היה למצוא קולבים, חליפות, חולצות, ספרים וכלי עבודה שאני החזקתי והיו לי עוד חומרים בבגאז"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 3 ואילך). דברים דומים אמר מר ברקוביץ גם בחקירתו הנגדית.

25. גב' קשי, זוגתו של הנאשם מזה מספר שנים, העידה וסיפרה על יחסו החיובי של הנאשם לערבים, כפי שבא לידי ביטוי בקשר הטוב שיצר עם הפועלים הערבים שעבדו בביתו (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 15 ואילך). מר פתאל, שכנו של הנאשם, העיד עדות דומה (שם, עמ' 43-44).

דין והכרעה:

ד.

26. כפי שצוין בפתח הכרעת הדין, המחלוקת העובדתית בין הצדדים, הרלוואנטיות ליסודות העבירה בה הואשם הנאשם בכתב האישום, הינה מצומצמת ביותר. הצדדים אמנם הרחיבו בהבאת הראיות אך ראיות אלה, רובן ככולן, אינן רלוואנטיות ליסודות העבירה הנ"ל.

העבירה של החזקת סכין:

(1)

27. הנאשם הואשם בכתב האישום בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי הוראות סעיף 186(א) לחוק העונשין, הקובעות כי **"המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצירו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים"**.

28. במקרה דנא, על פני הדברים לא יכול להיות ספק כי רכיבי העבירה הנ"ל אמנם הוכחו כדבעי. אין מחלוקת כי הן הסכין והן הגרזן באים בגדר "סכין", כהגדרת מונח זה לצורך העבירה הנ"ל. בנוסף, אין מחלוקת כי בפועל החזיק הנאשם ברכב הן את הסכין (בתא הכפפות) והן את הגרזן (מתחת למושב הנוסע שליד הנהג). יתר על כן, הנאשם הודה מפורשות כי הוא זה שרכש את הסכין ואת הגרזן (באמצעות מר ברקוביץ) והחזיק את שני אלה ברכב.

29. אכן, בשלב מסוים הגיש ב"כ הנאשם בקשה לביטול כתב האישום - עליה חזר גם בסיכומיו - בשל טעות מהותית שנפלה לשיטתו בעובדות כתב האישום בשל כך שהרכב המדובר אינו רשום על שם הנאשם אלא על שם אחותו (ר' בבקשה מס' 9). דא עקא, שברישום זה של הרכב אין כדי להעלות או להוריד לעניין העבירה בה הואשם הנאשם. הנאשם ואף מר ברקוביץ שהעיד מטעמו תיארו כיצד הרכב שימש בתקופה הרלוואנטית כמעין בית שני לנאשם, שבו אף החזיק הנאשם בחפצים שונים. ברור אפוא, כי הנאשם החזיק ברכב ובתכולתו אף אם הרכב נרשם, ברישיון הרכב, על שם אחותו של הנאשם.

30. הוראות סעיף 186(א) לחוק העונשין מוסיפות ומגדירות לנאשם טענת הגנה אפשרית, דהיינו: טענה שלפיה החזקת הסכין על ידי הנאשם, שבגינה הוא מואשם, היתה **"למטרה כשרה"**. ואולם, נטל ההוכחה בטענת-הגנה זו מוטל על הנאשם ועליו להוכיחה במידה של עמידה במאזן ההסתברויות (ר' רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג (3) 305 (2009)). בענייננו, הנאשם לא הצליח לעמוד בנטל זה הן לגבי הסכין והן לגבי הגרזן:

לגבי הסכין - עסקינן אמנם בסכין מעוטרת, אך נסיבות החזקת הסכין - בתוך תא כפפות של רכב - אינן מתיישבות עם החזקה לצרכי נוי. לכן, אף אם הנאשם סבר כי מדובר בסכין נאה והתכוון להשתמש בה בעתיד לצרכי נוי בביתו, ההחזקה בנסיבותיה היתה שלא כדין.

לגבי הגרזן - כעולה מגרסת הנאשם, הגרזן הוחזק ברכב חודשים ארוכים, ולמעשה במקום מוסלק, דהיינו: מתחת מושב הנוסע שליד הנהג. לכן, גם אם הגרזן נרכש בזמנו על-ידי הנאשם או מי מטעמו לצרכי שיפוצים, הרי שהחזקת הגרזן ברכב, בנסיבות האמורות, היתה שלא כדין.

31. המסקנה המתבקשת הינה, אפוא, כי יסודות העבירה של החזקת סכין שלא כדין הוכחו לפניי כנדרש וכדבעי; וממילא כי דינו של הנאשם הוא להרשעה בעבירה זו.

דברי הנאשם במהלך החיפוש:

(2)

32. עובדות כתב האישום מפרטות אמירות מסוימות של הנאשם, שנאמרו במהלך החיפוש ("אני בן לאדן שלכם" וכו'). כפי שהוער כבר ברישא להכרעת הדין, אמירות אלה אינן רלוואנטיות, כלל ועיקר, ליסודות העבירה בה הואשם הנאשם, ונראה כי הוספו רק על מנת לשוות גוון של חומרה-רבתי למעשיו.
33. ואולם, מתוך ראיות התביעה ברור לחלוטין שהנאשם היה נסער מאוד בעת אמירת הדברים, ובעניין זה יש להפנות הן לעדות החוקר והן לעדות הסייר. הסייר אפילו ציין, בהגנותו, כי הנאשם "**התעצבן לאור החיפוש**" (ר' בפסקה 11 דלעיל), וממילא יש להבין את אמירות הנאשם על רקע זה. הלכה למעשה, כפי שהסתבר במהלך המשפט, בעת החיפוש היה הנאשם מוטרד בעיקר מתפיסת תיקו, שבו היו מזומנים רבים, וגם אם סכומי הכסף בתיק לא היו כנטען על-ידי הנאשם - וכאמור אין מקום להכריע במסגרת הליך זה בתלונת הנאשם אודות גניבת כספים מהתיק - לא ניתן לשלול כי הנאשם היה נרגש על רקע תפיסת התיק ושעל כן אמירותיו במהלך החיפוש לא היו אלא אמירות מתריסות, בעלמא, בעידנא דריתחא.
34. לא הוכח אפוא לפניי, כלל ועיקר, כי אמירות הנאשם במהלך החיפוש - המתוארות בעובדות כתב האישום - היו אמירות רציניות, שכוונות של ממש היו קיימות בצידן; וממילא ברור כי לא ניתן לגזור מאמירות אלה מסקנות-חומרה לחובתו של הנאשם.

ה. סוף דבר:

35. אשר על כן ובכפוף לכל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי הוראות סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ח, 19 יולי 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.